

ngĩ. Khor rút nhìn đồng hồ rồi giục :

— Chỉ còn 30 phút nữa thôi. Trong 30 phút nữa, hỏa tiễn sẽ được khai hỏa. Tôi đề nghị ông liên lạc với ông đặc sứ Trung hoa, em ruột của ông. Ông đặc sứ là bạn cố tri của đồng chí lãnh tụ En-ver Hoxha. Mọi việc sẽ được thu xếp một cách êm thấm và chóng vánh.

Chu-Yao thở dài :

— Vâng, tôi chấp thuận. Điện thoại ở phòng bên. Anh có cho phép tôi sang phòng bên không ?

Khor rút nhún vai :

— Được chứ. Ông được hoàn toàn tự do. Nhưng, ngược lại, ông cần ghi nhớ các điều kiện sau đây : thứ nhất, đầu đạn nguyên tử phải được chở từ giàn phóng về cái bãi bóng chuyền ở trước tòa nhà này, một trực thăng đặc biệt của KGB sẽ đáp xuống để chở đi ; thứ hai, ra lệnh cho lực lượng phòng thủ chung quanh căn cứ không được xạ kích phi cơ trực thăng khi bay đến và bay đi ; và thứ ba, cô Chu-Ling sẽ được ở lại, còn Kevin và ông phải lên trực thăng với chúng tôi làm con tin.

Chu-Yao lắc đầu :

— Tôi chấp thuận các điều kiện do ông đưa ra. Tuy nhiên, tôi nhận thấy điều kiện thứ ba thiếu bảo đảm cho tôi. Ông lừa tôi lên trực thăng rồi chạy thẳng một mạch thì sao ? Tôi xin nhắc lại là tôi không thể sống xa con gái tôi. Nếu ông không

chịu thì thà tôi chết ở đây với nó.

Khor rút đáp :

— Vâng, cả ông lẫn cô Chu-Ling đều lên trực thăng.

— Tôi không tin là tướng Kôlit chấp thuận.

— Ông yên tâm. Tướng Kôlit sẽ chấp thuận, vì lát nữa trên trực thăng đáp xuống sân bóng chuyền sẽ có đồng chí Bôrết. Đồng chí Bôrết, cố vấn ngày trước của tướng Kôlit, đại diện cho KGB và điện Cẩm Linh sẽ là nhân vật mà chủ tịch Hoxha có thể tin cậy được.

— Vâng, nếu có ông Bôrết thì mọi việc sẽ khác hẳn. Tôi gọi đây nói ngay bây giờ. Xin ông chờ tôi.

Chu-Yao động cửa kêu sầm. Khor rút quay lại mời Chu-Ling, giọng thân mật :

— Cô ngồi xuống cho khô mỗi chân.

Chu-Ling nằm áo Văn Bình giật mạnh :

— Anh nói dối em. Không ngờ anh là nhân viên C. I. A. Nhưng anh là ai em cũng chẳng cần. Em vẫn yêu anh tha thiết.

Khor rút nói :

— Tội nghiệp cho cô. Cô còn giận hơn nếu được biết tông tích thật sự của Kevin. Vì con người đứng trước mặt cô chỉ là nhân viên C. I. A. đội lốt.

Văn Bình mỉm cười :

— Các anh đã tìm ra Kevin ?

Khor rút đáp :

— Phải. Do sự tình cờ. Đùng hơn, do sự cầu

thả dặng trách của C.I.A. Kevin chính hiệu đã thoát khỏi nơi giam giữ. Báo chí đang làm rùm beng về vụ này ở Hạ uy Di.

— Nghĩa là chính phủ Tirana đã biết ?

— Cũng may là chưa. Tôi mới biết cách đây mấy tiếng đồng hồ. Nhưng chắc bây giờ tướng Kôlit cũng đã biết rồi. Dầu sao tôi cũng thành thật khen ngợi anh, anh cái trang tài quá. Chúng tôi đã đề ý đến kế hoạch «Hỏa thần» từ lâu, thoát tiên định dùng hệ thống chống hỏa tiễn để tiêu diệt hỏa tiễn trên vùng trời Anbani nhưng may mắn đã vớ được anh. Cặp mắt của anh là cặp mắt rất hiếm trên thế giới, lại là cặp mắt mà Chu-Ling ưa thích bậc nhất vì là cặp mắt của Chu-Lee. Ngoài ra, anh còn có biệt tài đối với phụ nữ...

— Tôi, hay là Kevin ?

— Cả hai. Kevin thật thụ chưa giỏi bằng anh nhưng cũng chỉ một 8 một 10. Có Chu-Ling là một mẫu người đặc biệt nên cần có thiên tài đặc biệt để chinh phục.

Nghe hai người trò chuyện Chu-Ling tủm tỉm cười. Nàng không hề tỏ vẻ bức bối hay giận dữ. Trái lại, nàng còn cảm thấy khoái trá. Có lẽ bệnh điên vẫn chưa dứt hẳn trong óc nàng. Khorut nói xong, Chu-Ling vội phê bình :

— Ông nói đúng. Từ ngày lớn lên đến giờ tôi chưa gặp người đàn ông nào có nghệ thuật yêu đương quyền rũ như Kevin.

Khorut nói :

— Anh ta không phải là Kevin. Mà là Văn Bình, đại tá Văn Bình.

Chu-Ling đứng phắt dậy :

— Văn Bình tức Z. 28 ?

Văn Bình mỉm cười gật đầu. Chu-Ling vỗ lấy chàng, hôn lấy hôn để :

— Vây em càng yêu anh hơn nữa, nhiều hơn nữa. Em đã nghe thiên hạ nói nhiều về anh. Được anh yêu, dầu là yêu một thời gian ngắn, em còn sung sướng nào bằng.

Cửa phòng mở toang. Chu-Yao bước vào với hai người đàn ông trạc ngũ tuần. Trong số hai người này, người bên trái giống Chu-Yao như hệt Văn Bình đoán là đặc sứ Trung hoa. Người đi bên phải có vẻ hào hoa tuy đã lớn tuổi, chắc là thiếu tướng Kôlit.

Kôlit đứng lại, chào Văn Bình, giọng gay gắt

— Ông là Kevin giả hiệu ?

Văn Bình đáp :

— Vâng.

Khorut chen vào :

— Xin tướng Kôlit nhớ lại, tôi là người chủ động. Quý vị đến đây chỉ để chấp nhận điều kiện của tôi mà thôi.

Viên đại sứ trợn mắt :

— Anh đừng nói càn, Bình sĩ đã vây kín tòa

nha này, chỉ đợi lệnh là up vào.

Khorút cười khẩy :

— Cám ơn quý vị đã sẵn sóc đến tôi. Nhưng chúng tôi đã tính toán quá kỹ càng. Đối với đại lãnh tụ Enver Hoxha, hoặc tổng giám đốc mật vụ Kòlit thì vật quý nhất trên cõi đất này là cô Chu-Ling. Tướng Kòlit muốn cưới cô Ling làm vợ, còn chủ tịch Hoxha không muốn mất lòng ông đại sứ Trung hoa cũng như cộng sự viên đặc lực Kòlit. Hiện thời, cô Ling là con tin của chúng tôi. Và tôi tin là quý vị sẽ không dám làm gì dễ tình mạng cô Ling bị thương tổn.

Kòlit nuốt nước miếng :

—Tôi đã ra lệnh cho lực lượng phòng thủ cho phép trực thăng của Bôrét đậu xuống. Bây giờ mời anh ra sân bóng chuyền. Máy bay sẽ hạ trong vòng 5 phút nữa.

Khorút từ từ rút trong túi ra một cái hộp nhỏ bằng bao diêm. Hắn áp cái hộp vào tai rồi gọi bằng tiếng Nga «Thủy thần, Thủy thần». Từ bao diêm có tiếng nói ra «nghe rồi, nghe rồi, đã tiếp xúc với tướng Kòlit, cứ ra sân bóng chuyền». Khorút cất cái hộp vào túi rồi nói :

— Xin lỗi quý vị. Đồng chí Bôrét đã dặn nên tôi phải tuân lệnh.

Khorút vẫn mồm mỉm cười và khả ái như trong một cuộc họp mặt xã giao. Tuy nhiên Văn Bình

biết chắc hẳn là kẻ vô cùng tàn bạo. Khi cần, hẳn có thể mổ bụng đàn bà có thai, ném trẻ sơ sinh vào đồng lửa mà không hề xúc động.

Sân bóng chuyền ngập đầy ánh sáng. Khorút đi sau Chu-Ling, nòng súng lục dí sát vào lưng nàng. Hai nhân viên KGB khác đi hai bên, tay cầm tiêu liên, binh sĩ và mật vụ viên Sigurimi đứng khắp nơi. Mỗi góc sân bóng chuyền có một ụ đại liên đạn đồng bóng loáng.

Giữa sự bố trí sắt thép ấy Khorút vẫn thản nhiên. Mọi người dừng lại. Trên không trung vừa hiện ra ánh đèn lấp lánh của trực thăng. Khorút hích ngược Văn Bình :

— Có khoẻ không?

Văn Bình cười :

— Khoái lắm. Cám ơn anh.

Với tay chân được tự do, chàng có thể giải cứu Chu-Ling dễ dàng. Nhưng chàng không thể làm vậy. Vì trong hiện tình chàng phải liên kết với KGB. Khorút cho chàng thảnh thơi vì hẳn thừa biết chàng không dám giải cứu Chu-Ling.

Cánh quạt trực thăng quay vù vù làm bụi bay hỗn loạn. Tướng Kòlit liếc nhìn Khorút, Hắn cười nhạt, ra hiệu cho Kòlit đề ý đến khẩu súng đạn sát xương sống người đẹp Chu-Ling.

Trực thăng từ từ đáp xuống. Kòlit và viên đặc sứ Trung hoa tiến lại cửa phi cơ. Bôrét bước xuống.

Không ai bắt tay hoặc chào hỏi ai, Văn Bình đứng xa nên không nghe được tiếng nói trao đổi giữa Bô-rét và Kô-lit.

5 phút sau, Bê-rét rút điều xi-gà đề trong túi ra, cắm vào miệng; như thường lệ, hắn chỉ ngậm chứ không hút. Khối thịt tròn xoe như cái chum nước của hắn lại xê dịch một cách thoăn thoắt như thể hắn có phép khinh công.

Tướng Kô-lit nói với Chu-Yao :

— Xin ông và cô yên tâm. Chúng tôi đã thỏa thuận với nhau. Một trực thăng riêng của tôi sẽ bay theo. Đến biên giới, họ sẽ đậu lại cho ông và cô xuống, và trèo lên trực thăng của tôi.

Văn Bình bắt gặp cái nhìn của Vê-lana. Nàng ngồi trong trực thăng chăm chú nhìn chàng mà chàng không biết. Dường như nàng muốn nói chuyện gì với chàng song chưa tiện nói. Bô-rét trở lên, ngồi cạnh nàng. Tiếp theo đến hai cha con nhà bác học Trung hoa, Khô-rút và đám vệ sĩ KG B. Sau cùng là đầu hỏa tiễn nguyên tử được cất trong một thùng sắt tròn.

Trực thăng lẹ làng bay lên. Trong chốc lát, những giã nhà trong thùng lũng đã khuất sau màn tối. Trực thăng vượt khỏi rặng núi, bay qua rừng. Anbani là một quốc gia nhỏ xíu, bề ngang không quá 150 cây số nên trực thăng vừa bay qua rừng đã thấy bờ biển. Về phía bắc là biển Adôriatt,

phía nam là biển Lô-niën, trước khi đến Địa trung Hải. Từ Tirana ra biển chỉ có 50 cây số, Văn Bình đoán là tiềm thủy đình số viết đang chờ Bô-rét ngoài khơi.

Ngay từ lúc rời Tirana, chàng đã tìm sở đoàn của địch để thoát hiểm nhưng Khô-rút rút đề phòng hết sức cẩn mật. Cửa trực thăng được đóng chặt, mỗi bên có một vệ sĩ ngồi, tay thủ tiểu liên. Băng trước, phía sau phi hành đoàn là Bô-rét, cha con nhà bác học Trung hoa và Vê-lana. Khô-rút lại ngồi sau lưng chàng. Tình thế này hoàn toàn vô vọng đối với chàng, vì cho dầu chàng triệt hạ được hai tên vệ sĩ và lao đầu xuống biển chàng cũng sẽ bị tử thương vì trực thăng đang bay cao.

Chàng đành chờ phi cơ đáp xuống. Nhưng nếu là đáp xuống boong tiềm thủy đình số viết thì chàng cũng tuyệt lộ. Chàng đành ngồi yên, lắng lắng nhìn vào đêm tối.

Phía dưới mặt nước lấp lánh. Trực thăng đã ra đến biển, Văn Bình nhận thấy trực thăng chờ tướng Kô-lit từ phía sau đã vượt lên trên. Tiếng nói của Kô-lit vang trong điện thoại vô tuyến :

— Đến vị trí đã định, yêu cầu trực thăng đậu xuống.

Bô-rét đáp :

— Chúng tôi sẽ đậu xuống trong vòng 5 phút nữa để chờ tiềm thủy đình nổi lên.

Velana dùng viễn kính hồng ngoại tuyến quan sát mặt biển. Nàng lập tức reo lên :

— Đây rồi. Tiềm thủy đỉnh đang nổi lên.

Nơi tàu ngầm số viết nổi lên cách bờ biển gần 500 thước. Bô-rét liên lạc bằng vô tuyến với hạm trưởng đoạn ra lệnh cho phi hành đoàn đáp xuống bờ biển.

Hai trực thăng cùng đáp xuống một lúc. Điều Văn Bình không ngờ tới đã xảy ra. Chàng chỉ nghe một tiếng nổ thật lớn rồi trực thăng của tướng Kô-lít bốc cháy dữ dội.

Bô-rét đã đặt chân xuống bãi cát ướt. Chu-Yao rú lên :

— Trời ơi, các ông đã phản phé ! Các ông đã lừa đặt chất nổ trong trực thăng của tướng Kô-lít!

Bô-rét nhún vai :

— Tôi cũng thiệt mất một nhân viên trung thành. Từ 6 năm nay, hẳn là vệ sĩ cho Kô-lít. Giờ đây, tôi đành hy sinh hẳn.

Chu-Yao giật nảy mình :

— Ông giết Kô-lít nghĩa là ông không định trả chúng tôi lại cho chính quyền Anbani!

Bô-rét đáp :

— Dĩ nhiên là không. Chính phủ nhân dân Trung quốc đã bắt của chúng tôi 3 chuyên viên điện tử quan trọng, với tài liệu gián điệp nguy tạo. Ông và cô Chu-Ling sẽ được dùng làm món hàng

trao đổi.

Chu-Ling hỏi :

— Còn ông Kevin ?

Bô-rét cười nửa miệng :

— Chúng tôi không thể tha Văn Bình, vì đại tá Văn Bình là kẻ thù không đội trời chung của chúng tôi. Cố bằng lòng vậy.

— Nếu ông thay đổi ý kiến, về phần tôi, tôi cũng thay đổi ý kiến.

— Cô đừng tự ái, vô ích. Trong trường hợp cô phản kháng, tôi sẽ bắt buộc phải bắn đạn thuốc mè cho cô ngất đi rồi khiêng xuống tim thủy đỉnh.

Đám cháy đang nổ lộp bộp cách chỗ mọi người chừng 100 thước. Bãi cát ban đêm sáng rực như ban ngày. Hai tên vệ sĩ KGB kèm súng bên hông Văn Bình. Khô-rút lúi húi dùng đèn bấm liên lạc với nhân viên hải quân số viết đang lái xuống máy vào sát bờ. Bô-rét còn đôi co với hai cha con nhà bác học Trung hoa. Văn Bình chỉ ngại Velana, vì nàng đứng đối diện chàng, nếu nàng phản ứng thần tốc chàng sẽ chết. Nhưng trước sau cũng chết, thà chọn cái chết trong khi chiến đấu.

Nhanh như làn chớp, chàng vung hai tay ra, đánh bật hai khẩu tiêu liên đang chĩa vào lưng chàng. Đồng thời chân chàng đảo thành vòng tròn, hai tên vệ sĩ KGB bị quét ngã lăn chiêng xuống nền cát ướt sũng. Tên vệ sĩ thứ ba ở phía sau